

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců **a) M. K., b) nezl. K. D., c) nezl. K. J.**, žalobci b) a c) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, zastoupeni Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava, Stodolní 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 8. 2008, č. j. 32 Az 81/2007 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2007, č. j. OAM-649/VL-10-12-2006 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný neudělil žalobkyni a) a jejím nezletilým dětem označeným jako žalobci b) a c) mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně a) jménem svým a jménem svých dětí u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 4. 8. 2008, č. j. 32 Az 81/2007 - 49, zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud konstatoval, že si žalovaný v rámci správního řízení opatřil dostatek informací o zemi původu žalobců, které pocházejí z různých zdrojů, a lze je tak považovat za objektivní. S odkazem na ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uvedl, že žalovanému nelze vytýkat, že nepoužil některé konkrétní informace, neboť hodnotí podklady a důkazy podle své úvahy a přihlíží přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný konfrontoval objektivně zjištěné informace s výpovědí žalobkyně a), zabýval se jí předloženými důkazy a své závěry náležitě odůvodnil; proto se nedopustil vytýkaného porušení ustanovení § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Krajský soud, shodně se žalovaným, došel k závěru, že nebylo prokázáno, že by byli žalobkyně a) a potažmo její nezletilé děti pronásledováni v zemi původu za

uplatňování politických svobod ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Pokud jde o situaci v zemi původu, zejména v oblasti náboženství, odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, který se zabývá otázkou povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu a postavením vyznavačů tzv. čistého islámu. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu neznamená dle tohoto rozsudku omezení ve vyznávání víry, ale jedná se o nezbytnou podmínku zajišťující bezpečnost státu. Jestliže se jí žalobci nepodřídili, byli následně vystaveni oprávněné pozornosti státních orgánů ve vlasti. Zvýšená pozornost policejních orgánů v Kazachstánu se upíná především k členům organizace *Hizb ut-Tahrir*, která je počítána mezi extremistické organizace. Zájem policejních orgánů o žalobkyni a) a jejího syna mohl být tedy motivován bezpečnostními důvody, neboť každý stát monitoruje aktivity organizací a hnutí, které mohou představovat možné riziko pro občany. Pokud byla žalobkyně a) přesvědčena, že jednání policistů vůči ní bylo nepřiměřené, měla tuto skutečnost oznámit příslušným státním orgánům a domáhat se u nich pomoci. Krajský soud v této souvislosti připomenul, že pro poskytnutí mezinárodní ochrany je nezbytné vyčerpání dostupných vnitrostátních prostředků ochrany v zemi původu žadatele. Ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) pak nebyly zjištěny informace, které by žalovaného zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení; obdobný závěr náleží i posouzení ustanovení § 14b zákona (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny). Krajský soud dále konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správní uvážení (§ 14 zákona o azylu), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze správním uvážením stanovené či zda se nedopustil libovůle. O takový případ se v projednávané věci nejednalo. Konečně ani v části rozhodnutí, kterou žalovaný nepřiznal žalobcům doplňkovou ochranu podle ustanovení § 14a zákona o azylu, soud neshledal pochybení žalovaného. Vycestování žalobců nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Podle informace MZV ČR ze dne 25. 5. 2007 nehrozí neúspěšným žadatelům o azyl, v případě jejich návratu do Kazachstánu, postih ze strany státních orgánů.

Rozsudek napadla žalobkyně a) jménem svým a jménem dalších žalobců (dále jen „stěžovatelka a její nezletilé děti“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudní řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka především vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu a které vyšly najevo v rámci soudního řízení; v důsledku toho pak nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení mezinárodní ochrany. Ani žalovaný nepostupoval v řízení tak, aby byl zjištěn nepochybný skutkový stav a svým postupem porušil ustanovení § 2 a § 3 správního řádu. Podklady pro rozhodování shromáždil pouze v nedostatečném rozsahu využil je jen ve prospěch zamýšleného záměru zamítnout žádost stěžovatelky a jejích dětí. Žalovaný se dále dopustil porušení ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, neboť nevycházel stěžovatelům podle možností vstříc; dále porušení ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co účastníci uvedli; porušil též ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neuvedl v dostatečné míře důvody výroku napadeného rozhodnutí, podklady a úvahy, kterými se řídil při jeho vydání a neuvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Při posuzování

důvodů pro udělení mezinárodní ochrany se krajský soud i žalovaný omezili pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování. Stěžovatelka má za to, že ona i její nezletilé děti splňují zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 a příp. též ustanovení § 14a zákona o azylu.

Zde kasační stížnost konkrétně namítá, že sám žalovaný paradoxně v napadeném rozhodnutí poukazuje na rozpor znění kazašského zákona o svobodě vyznání a náboženských sdružení s kazašským „právním řádem“, který na rozdíl od prvně citovaného zákona nařizuje registraci náboženských sdružení. Tato právní úprava pak vede ke zneužívání pravomocí ze strany státních orgánů, pronásledování přívrženců neregistrovaných náboženských sdružení, jejich pokutování a jinému stíhání. Stěžovatelka má tak důvodné obavy, že se její pronásledování a vyhrožování ze strany policie (včetně hrozby odebrání dětí) bude v případě návratu do vlasti opakovat (její manžel byl ze stejných důvodů dokonce opakovaně zadržen a vyslýchán). Poukazuje přitom na informace zastupitelského úřadu ČR v Almaty a zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18, které jsou žalovanému známy z jeho úřední činnosti a které použil jako podklad při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany v případě jiných občanů Kazašské republiky, avšak v případě stěžovatelky a jejích dětí je účelově vypustil. Stěžovatelka uvádí, že úředníci Výboru národní bezpečnosti jsou oprávněni zcela bez ohlášení a jakéhokoli povolení provést domovní prohlídku v místech, kde se konají obřady neregistrovaných náboženských sdružení. Popsané praktiky jsou v rozporu s ustanovením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na ochranu soukromí a obydlí. Na neposledním místě upozorňuje stěžovatelka na ustanovení čl. 18 Všeobecné deklarace lidských práv, který zakotvuje svobodu myšlení, svědomí a náboženství a uvádí, že státní moc ji v Kazachstánu požadavkem registrace náboženských sdružení porušuje. Požadovanou registraci stěžovatelka považuje za požadavek neslučitelný s jejím vyznáním. Stěžovatelka poněkud nesrozumitelně dále konstatuje, že *„ani správní orgán, ani soud se dostatečně nevypořádali s pojmem ‘nedůvodné’, neboť bez jeho jasné definice nemohli s jistotou dospět k závěru, že země (...) původu, tedy Kazachstán patří k bezpečným zemím, když tam nejsou dodržována lidská práva a obyvatelé jsou pronásledováni státními orgány tak, jak je shora popsáno, a toto nespadá právně do kategorie pojmu pronásledování pro potlačování svobody porušování lidských práv.“* Krajský soud, dle jejího názoru, rovněž pochybil, když nezkoumal, zda je Kazašská republika státem, který splňuje podmínky definice bezpečné země původu podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu; rovněž se nevypořádal s definicí pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu a ve svém rozhodnutí neuvedl, proč tak neučinil, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Stěžovatelka je přesvědčena, že její případ spadá pod definici pronásledování, neboť byla pronásledována ze strany státních orgánů a byl na ni vyvíjen psychický a fyzický nátlak. Ve zbytku pak odkazuje na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že jak jím vydané rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, jsou v souladu s právními předpisy. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně

přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelů již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelů a je podmíněn již zmíněným přesahem jejich vlastních zájmů.

Úvodem Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb., s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, ten byl podán např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázkách. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

K otázce legitimacy požadavku na registraci náboženských skupin se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil, a to například v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98; konkrétně postavením vyznavačů tzv. „čistého islámu“ v Kazachstánu se zabýval v rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, či v usnesení ze dne 2. 10. 2008, č. j. 3 Azs 57/2008 - 69 (všechny dostupné z www.nssoud.cz). Zde, mimo jiné, dospěl k závěru, že zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimním a odůvodněným zájmem na ochraně bezpečnosti osob a nelze jej považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídila, pak byla podle Nejvyššího správního soudu vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. V dané věci je pak podstatné, že stěžovatelka a) sama zůstala nečinná a nevyužila žádných dostupných prostředků pro svou ochranu (např. žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že z informace UNHCR z 18. 5. 2006 vyplývá, že proběhl soudní proces se sufijskou komunitou, která patří mezi tzv. „pravé muslimy“, přičemž kazašský soud rozhodl ve prospěch této komunity). Jestliže tedy stěžovatelka tvrzené jednání policie s jinými kazašskými státními orgány vůbec neřešila, nelze ani predikovat, že by jí případná pomoc byla odepřena (obdobně viz. rozsudek ze dne 25. 8. 2006, č. j. 8 Azs 170/2005 - 90, dostupný z www.nssoud.cz). K samotným postupům policejních orgánů v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud již taktéž v minulosti obecně vyjádřil, a to např. v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75 (dostupný z www.nssoud.cz); i v této souvislosti dovodil, že stěžovatel především musí vyčerpat možnosti ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky a teprve selžou-li tyto, lze dále uvažovat o možném naplnění azylových důvodů ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, je nutno uvést, že ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů především na stěžovatelce a) (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 - 37, dostupný z www.nssoud.cz). Za situace, kdy tato stěžovatelka fakticky žádné azylově relevantní důvody neuváděla a ve své žádosti o azyl (a na ni navazujících výpovědích ve správním řízení) se zmiňovala pouze o problémech vyplývajících (nepochybně) z nerespektování vnitrostátní legislativy (které však, jak již bylo uvedeno, s příslušnými orgány neřešila), nelze bez dalšího hovořit ani o důkazní nouzi, potřebě blíže objasnit stěžovatelkou uváděné skutečnosti, či přechodu důkazního břemene na správní orgán. K námitce, že krajský soud a žalovaný vycházeli pouze z obecných informací o zemi původu, aniž by zohlednili konkrétní situaci stěžovatelky a jejích dětí, lze odkázat například na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, (dostupný z www.nssoud.cz), dle kterého *„absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen ztěží nabrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými (...) Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je (...) problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.“* Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poukazuje na názor krajského soudu, který zhodnotil podklady, které si žalovaný opatřil za účelem rozhodnutí ve věci, jako dostačující a objektivní, neboť pocházely z různých zdrojů. Co se týče námítky stěžovatelky, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co účastníci uvedli a že neuvedl v dostatečné míře důvody svého rozhodnutí, tato argumentace se nese toliko v rovině obecné a nelze s ní proto blíže polemizovat.

K námitce stěžovatelky o existenci neodůvodněných rozdílů při užívání důkazních materiálů a podkladů při rozhodování žalovaného lze říci, že stěžovatelka poukazovala konkrétně na „informaci zastupitelského úřadu ČR v Almatě“ a na zprávy z jiných dostupných zdrojů, především norské zpravodajské agentury Forum 18. Pokud jde o prvně zmiňovaný informační zdroj, toho se stěžovatelka v žalobě nedomáhala a jedná se proto o novou skutečnost, ke které se v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Argumentace týkající se zpráv agentury Forum 18 v žalobě uplatněna byla a krajský soud se s ní vypořádal (s poukazem na ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu) tak, že ze správního spisu vyplynulo, že si žalovaný opatřil dostatek informací o zemi původu žalobkyně, a to z více zdrojů; nelze mu tedy vytýkat, že některé přístupné informace nepoužil. Za situace, kdy stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí konkrétní skutečnosti, pro které by shora zmiňovaná zpráva popírala závěry krajského soudu (hovoří pouze obecně o zhoršení právního prostředí v oblasti svobody vyznání), lze tento závěr prvoinstančního soudu považovat za udržitelný. Tvrzení stěžovatelky, že žalovaný účelově v její neprospěch nepoužil určité důkazní materiály, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti, neboť je pravidelně užívá v jiných řízeních o udělení mezinárodní ochrany vedených s občany Kazašské republiky, je zcela neurčitým argumentem. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 105/2006 - 59, dostupný z www.nssoud.cz, v němž zdejší soud mimo jiné dospěl k závěru, že *„posoudí-li správní orgán věci se shodným skutkovým základem rozdílně, může být jeho*

postup zcela legitimní a jeho důvody mohou spočívat i v procesních ustanoveních právních předpisů. Zvláště v řízení ve věcech mezinárodní ochrany je nutné každý případ posuzovat odděleně; důvody pro přiznání ochrany svědčící jednomu žadateli nemusí svědčit žadateli jinému.“

Jestliže stěžovatelka poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sám paradoxně upozorňoval na rozpor kazašského zákona o svobodě vyznání a náboženských sdruženích a kazašského „právního řádu“, který nařizuje povinnou registraci, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato námitka je zcela nedůvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí totiž poukázal na rozpor, který v Kazašské republice existoval do roku 2005, avšak poté kvitoval provedenou novelizaci zákona o svobodě vyznání a náboženských sdružení, která uvedla oba (údajně) rozporné právní předpisy do souladu.

Stěžovatelé dále namítli, že krajský soud neposoudil, zda je Kazachstán bezpečnou zemí původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a že se nevypořádal s definicí pronásledování uvedenou v ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu. Prvně uvedená námitka je zcela nedůvodná, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70 (dostupný z www.nssoud.cz), v němž se uvádí, že institut bezpečné země stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany u osob přicházejících z této země, což má za následek zvýšené důkazní břemeno žadatele o azyl, který pak musí prokazovat, že v jeho konkrétním případě nelze takový stát považovat za bezpečnou zemi původu. Zjištění, že se jedná o bezpečnou zemi původu má tak za následek zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost. Neoznačení Kazachstánu za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu má tedy pouze ten následek, že se neuplatní presumpce v neprospěch žadatelů o mezinárodní ochranu. Pokud jde o tvrzení, podle něž se krajský soud nevypořádal s definicí pronásledování uvedenou v ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozsudku krajského soudu je dostatečně seznatelné, jakými úvahami se řídil a proč se ztotožnil se závěry žalovaného, že ve vztahu ke stěžovatelce a jejím nezletilým dětem k pronásledování nedocházelo.

Co se týče aplikace doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, tu je možné přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, avšak existuje důvodná obava, že by mu po navrácení do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky). Nejvyšší správní soud se již dříve v případech týkajících se vyznavačů tzv. „čistého islámu“ vyjádřil i k otázkám podmínek přiznání této ochrany. Ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2005, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73 (dostupný z www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že „např. podle informací Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z května 2006 nejsou nezávislí muslimové v Kazachstánu vystaveni žádné perzekuci ani nátlaku a neexistují ani žádné informace o tom, že by byli vystavováni pravidelným domovním prohlídkám, s výjimkou osob podezřelých ze členství v Hizb ut-Tahrir. Navíc to, zda se stěžovatel dostane do konfliktu s místními zákony, je ve velké míře závislé na jeho dalším jednání, neboť, jak bylo výše uvedeno, povinná registrace náboženských skupin nevybočuje z mezí stanovených mezinárodními úmluvami. Osoba, která

se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů“ (shodně viz. usnesení ze dne 2. 10. 2008, č. j. 3 Azs 57/2008 - 69, dostupné z www.nssoud.cz). V tomto kontextu je pak třeba nahlížet na relativně neurčitě formulované obavy stěžovatelů, pokud jde o chování bezpečnostních orgánů do budoucna.

Konečně námitku stěžovatelů, že se krajský soud ani žalovaný dostatečně nevypořádali s pojmem „nedůvodné“ v souvislosti s definicí bezpečné země a definicí pronásledování, považuje Nejvyšší správní soud za nejasnou, a proto se jí nezabýval, a to i s ohledem na to, že otázky definice bezpečné země a pronásledování se dotkl v tomto usnesení na jiném místě.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelé sami žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdili, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jejich vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu